

“Return unto Me ... That I May Heal You”

By Elder S. Mark Palmer
Of the Presidency of the Seventy

„Atgriezieties pie Manis ..., lai Es varētu jūs dziedināt”

Elders S. Marks Palmers
no Septiņdesmito prezidija

April 2025 general conference

*There is rejoicing in heaven over those who return.
It is not too late for you to come back.*

We once lived in a home surrounded by majestic trees. Next to the entrance was a beautiful willow tree. One sad night a mighty storm blew, and the willow came crashing down. It lay on the ground with its roots pulled out and was a sorry sight.

I was ready to rev up the chainsaw and cut the tree up for firewood when our neighbour came running out to stop me. He chastised me for giving up on the tree, and he emphatically urged us not to get rid of it. He then pointed to one root still in the ground and said that if we propped the tree up, cut off its branches, and nourished it, the roots would take hold once again.

I was sceptical and doubted how a tree so obviously fallen and in trouble could possibly survive and come back to life. I reasoned that even if it did begin growing again, it would surely not survive the next storm. But knowing our neighbour believed the tree still had a future, we went along with the plan.

And the result? After some time, we saw signs of life as the tree began to take root. Now, 12 years later, the tree is vibrant and full of life, with strong roots, and once again contributing to the beauty of the landscape.

While I meet Saints around the world, I am reminded of this willow tree and how there is hope even when all seems lost. Some once had testimonies of the gospel that were strong and vibrant like the willow. Then, for uniquely personal reasons, those testimonies became weakened, leading to a loss of faith. Others hang on with the

Debesīs ir prieks par tiem, kas atgriežas. Vēl nav par vēlu atgriezties.

Mēs reiz dzīvojām majestātisku koku ieskaustā mājā. Blakus ieejai auga skaists vītols. Kādā skumjā naktī plosījās spēcīga vētra, un vītols nolūza. Tas gulēja uz zemes ar izrautām saknēm, un skats bija bēdīgs.

Es jau biju gatavs iedarbināt motorzāģi un sazāģēt koku malkai, kad mūsu kaimiņš izskrēja, vēlēdamies mani apturēt. Viņš man pārmeta, ka es atsakos no koka, un mudināja mūs no tā neatbrīvoties. Tad viņš norādīja uz vienu sakni, kas joprojām bija zemē, un teica: ja mēs šo koku atbalstīsim, nozāģēsim zarus un bagātināsim augsni, saknes atkal iesaugs.

Es biju skeptisks un šaubījies, kā koks, kas acīmredzami nolūzis, varētu izdzīvot un atdzīvoties. Es domāju, ka pat tad, ja tas atkal sāktu augt, tas noteikti nepārdzīvotu nākamo vētru. Bet, zinot, ka kaimiņš ticēja, ka kokam vēl ir nākotne, mēs piekritām šim plānam.

Un kāds bija iznākums? Pēc kāda laika mēs ieraudzījām dzīvības pazīmes, jo koks sāka iesaņņoties. Tagad, 12 gadus vēlāk, koks ir dzīvs un dzīvības pilns, ar spēcīgām saknēm un atkal papildina skaisto ainavu.

Kad tiekos ar svētajiem visā pasaulē, es atceros šo vītoli un to, ka ir cerība pat tad, kad viss šķiet zaudēts. Reiz dažiem cilvēkiem liecības par evaņģēliju bija spēcīgas un dzīvas kā šis vītols. Pēc tam personisku iemeslu dēļ šīs liecības kļuva vājākas, kas noveda pie ticības zaudēšanas. Citi turas ar vistievākajām saknēm, kas iesaugušas

slimmest of roots tapping into gospel soil.

Yet again and again, I am inspired by the stories of so many who have chosen to renew their discipleship and come back to their Church home. Rather than discarding their faith and belief like worthless firewood, instead they have responded to spiritual promptings and loving invitations to return.

I attended a stake conference in Korea where a returning member shared: “I thank the brothers for their willingness to accept my lack of faith and my weakness, for reaching out to me, and for the members who are always so kind to me. I still have a lot of friends around me who are less active. It’s funny, but they tell each other to go back to the Church to get their faith back. I think maybe they are all longing for faith.”

To all who are longing for faith, we invite you to come back. I promise your faith can be strengthened as you once again worship with the Saints.

A former missionary from Africa wrote a senior Church leader, apologising and seeking forgiveness for being offended by his teachings about a certain cultural tradition, which then led him to leave the Church. He humbly expressed: “Sadly, the fact that I took offense 15 years ago has made me pay an extremely heavy price. I lost so much—much more than I ever imagined. I am deeply embarrassed by the harm I may have caused along the way, but above all else I am pleased that I have found my way back.”

To all who recognise what you have lost, we invite you to come back so you can once again taste the joyous fruit of the gospel.

A sister in the United States was gone from the Church for many years. Her story of coming back includes powerful lessons for parents and family members who anguish over loved ones who step away. She wrote:

“I could list a myriad of reasons for why I walked away from the Church, the gospel, and in a way, my family. But they really don’t matter. I didn’t make one big decision to leave the Church—I probably made a thousand choices. But one thing I have always known is that my parents did make one big decision, and they stuck to it. They decided to love me.

evanģēlija augsnē.

Tomēr atkal un atkal mani iedvesmo stāsti par tik daudziem, kuri ir izvēlējušies atjaunot savu mācekliību un atgriezties savās Baznīcas mājās. Tā vietā, lai izmestu savu ticību un pārliecību kā bezvērtīgu malku, viņi ir atsaukušies garīgiem pamudinājumiem un mīlošiem aicinājumiem atgriezties.

Es piedalījos stabā konferencē Korejā, kur kāds atgriezies Baznīcas loceklis stāstīja: „Es pateicos brāļiem par viņu gatavību pieņemt manu ticības trūkumu un vājumu, par to, ka viņi mani uzrunāja, un par Baznīcas locekļiem, kuri vienmēr ir tik laipni pret mani. Man apkārt joprojām ir daudz draugu, kuri ir mazāk aktīvi. Tas ir smieklīgi, bet viņi cits citam saka, lai viņi atgriežas Baznīcā un atgūst ticību. Es domāju, ka varbūt viņi visi ilgojas pēc ticības.”

Visus, kas ilgojas pēc ticības, mēs aicinām atgriezties. Es apsolu, ka jūsu ticība var tikt stiprināta, atkal pielūdzot kopā ar svētajiem.

Bijušais misionārs no Āfrikas rakstīja kādam gados vecākam Baznīcas vadītājam, atvainodamies un lūdzot piedošanu par to, ka viņu bija aizvainojušas viņa mācības par kādu kultūras tradīciju, kuras dēļ viņš pameta Baznīcu. Viņš pazemīgi izteica: „Diemžēl fakts, ka es apvainojos pirms 15 gadiem, man ir licis maksāt ārkārtīgi augstu cenu. Es zaudēju tik daudz— daudz vairāk, nekā jebkad varēju iedomāties. Man ir patiesi kauns par kaitējumu, ko es, iespējams, esmu nodarījis, bet visvairāk es esmu gandarīts, ka esmu atradis ceļu atpakaļ.”

Visiem, kas apzinās, ko esat zaudējuši, mēs aicinām jūs atgriezties, lai jūs atkal varētu baudīt evanģēlija prieka augļus.

Kāda māsa Amerikas Savienotajās Valstīs jau daudzus gadus bija novērsusies no Baznīcas. Viņas stāsts par atgriešanos ietver spēcīgas mācības vecākiem un ģimenes locekļiem, kuri pārdzīvo par saviem mīļajiem, kuri vairs neapmeklē Baznīcu. Viņa rakstīja:

„Es varētu uzskaitīt neskaitāmus iemeslus, kāpēc es aizgāju no Baznīcas, evanģēlija un savā ziņā arī no savas ģimenes. Taču tiem patiesībā nav nozīmes. Es nepieņemu vienu lielu lēmumu — pamest Baznīcu, — es, visticamāk, izdarīju tūkstošiem izvēļu. Taču es vienmēr esmu zinājusi, ka mani vecāki ir pieņēmuši vienu svarīgu lēmumu, un viņi pie tā arī ir turējušies. Viņi bija nolēmuši mani mīlēt.

"I couldn't possibly know how many tears have been shed, how many sleepless nights, nor how many heartfelt pleading words of prayer have been uttered on my behalf. They didn't call me out on my sins; rather, they called out to me in my sinfulness. They didn't make me feel unwelcome in their home and at family gatherings; any of those feelings were of my own doing. Instead, they continued to welcome me. They must have seen my light dim over time. But they knew that the person I was back then was just a shadow of who I was yet to become.

"Just as my path away from the Church was complex, so was my way back. But one thing that was not hard about coming back was the feeling of being back home where I belong."

My message today is especially to all who once felt the Spirit but question whether there is a way back or a place for you in the restored Church of Jesus Christ. It is also for any who are barely hanging on or who are tempted to step away.

This message is not a challenge, and it is not a condemnation. It is an invitation, extended with love and a sincere desire to welcome you back to your spiritual home.

I have prayed that you will feel the witness of the Holy Ghost as you now hear this loving invitation and magnificent promise from our Saviour, Jesus Christ:

"Will ye not now return unto me, and repent of your sins, and be converted, that I may heal you?"

Every week many are responding to the Saviour's invitation by returning to discipleship and Church activity, quietly and humbly seeking the healing that Jesus promises. And contrary to narratives which sometimes circulate, record numbers of our young people are choosing to stay strong and to grow their faith in Jesus Christ.

When some of Jesus's followers in Capernaum found His teachings hard and chose to leave, He turned to His Apostles and asked, "Will ye also go away?"

This is the question we each must answer as we face our individual times of testing. Peter's response to Jesus is timeless and resounding: "To whom shall we go? thou hast the words of eternal life."

So as you consider the Saviour's invitation to return unto Him, what might you learn from the story of the willow tree?

Es nezinu, cik daudz asaru ir liets, cik daudz negulētu nakšu pavadīts un cik daudz sirsnīgu lūgšanas vārdu ir izteikts manā labā. Viņi ne-pieminēja manus grēkus, bet mīloši tiecās mani atbalstīt cīņā ar grēka važām. Viņi nelika man justies nevēlamai savās mājās un ģimenes pasākumos; visas šīs sajūtas biju radījusi es pati. Tā vietā viņi turpināja mani laipni uzņemt. Laika gaitā viņi noteikti redzēja, ka mana gaisma kļūst blāvāka. Taču viņi zināja, ka tas, kāda es biju toreiz, ir tikai ēna tam, par ko man vēl jākļūst.

Tāpat kā mans ceļš prom no Baznīcas bija sarežģīts, arī mans ceļš atpakaļ bija sarežģīts. Bet tas, kas atgriežoties nebija grūti, — bija sajūta, ka esmu atkal mājās, kur iederos."

Mans šodienas vēstījums ir īpaši veltīts tiem, kas kādreiz ir sajutuši Garu, bet šaubās, vai ir ceļš atpakaļ vai viņiem ir vieta atjaunotajā Jēzus Kristus Baznīcā. Tas ir paredzēts arī ikvienam, kurš tik tikko noturas vai kuram ir kārdinājums atkāpties.

Šis vēstījums nav izaicinājums un nav nosodījums. Tas ir aicinājums, kas izteikts ar mīlestību un patiesu vēlmi sveikt jūs atpakaļ jūsu garīgajās mājās.

Es lūdzu, lai jūs sajustu Svētā Gara liecību, dzirdot šo mīlošo aicinājumu un lielisko apsoli-jumu no mūsu Glābēja Jēzus Kristus:

„Vai jūs tagad neatgriezīsities pie Manis un nenožēlosit savus grēkus, un netapsit pievērsti, lai Es varētu jūs dziedināt?"

Katru nedēļu daudzi atsaucas Glābēja aicinājumam, atgriežoties mācekļībā un Baznīcā, klusi un pazemīgi meklējot Jēzus apsoli-to dziedināšanu. Un pretēji dažkārt izplatītajiem stāstiem, rekordliels skaits mūsu jauniešu izvēlas palikt stipri un vairoto savu ticību Jēzum Kristum.

Kad dažiem Jēzus sekotājiem Kapernaumā Viņa mācības šķita sarežģīta un viņi nolēma aiziet, Viņš vērsās pie saviem apustuļiem un jautāja: „Vai arī jūs gribat aiziet?"

Šis ir jautājums, kas mums katram ir jāatbild, saskaroties ar individuāliem pārbaudījumiem. Pētera atbilde Jēzum ir mūžīga un pārliecinoša: „Kungs, pie kā mēs iesim? Tev ir mūžīgās dzīvības vārdi."

Tātad, domājot par Glābēja aicinājumu — atgriezties pie Viņa, ko jūs varētu mācīties no stāsta par vītolu?

The journey back is often not easy or comfortable, but it is worth it. When our willow was stood back up, all its branches were cut away. It was not pretty. We too may feel vulnerable as we discard old ways and are stripped of pride. Focusing your faith on Jesus Christ and His gospel—the trunk and the roots—will give you the hope and the courage to take that first step back.

It took many years for our willow to regain its former strength and beauty. Now it is even stronger and more beautiful than before. Be patient as your faith and testimony also grow. This includes not taking offense at thoughtless comments like “Where have you been all these years?”

The willow would never have survived without constant care and nourishment. You will nourish your faith and your testimony as you feast at the sacrament table each week and as you worship in the house of the Lord.

Just as the willow needed sunshine for its branches and leaves to grow again, so your testimony will grow as you stay sensitive to the feelings and the witness of the Spirit. Learn from Amulek, who described his time as a less-active member by saying, “I was called many times and I would not hear.”

My neighbour knew what the willow could once again become. So too the Lord knows your divine potential and what your faith and your testimony can become. He will never give up on you. Through the Atonement of Jesus Christ, all that is broken can be healed.

I witness that there is rejoicing in heaven over those who return. You are needed, and you are loved. I testify that Jesus Christ is our Saviour and that He blesses all who return unto Him with greater peace and with great joy. His arms of mercy are not folded but are open and extended to you. It is not too late for you to come back. With all the love in our hearts, we welcome you home. In the name of Jesus Christ, amen.

Ceļš atpakaļ bieži vien nav viegls vai ērts, taču tas ir tā vērts. Kad mūsu vītols tika atkal uzstatīts, visi tā zari tika nozāģēti. Tas nebija skaists. Arī mēs varam justies neaizsargāti, kad atmetam vecos ieradumus un lepnību. Koncentrējot savu ticību uz Jēzu Kristu un Viņa evaņģēliju — stumbru un saknēm —, jūs iegūsiet cerību un drosmi spert pirmo atgriešanās soli.

Pagāja daudzi gadi, līdz mūsu vītols atguva savu agrāko spēku un skaistumu. Tagad tas ir vēl spēcīgāks un skaistāks nekā agrāk. Esiet pacietīgi, jo pieaug arī jūsu ticība un liecība. Tas ietver arī to, ka nevajag apvainoties uz tādiem neapdomīgiem komentāriem kā: „Kur tu visus šos gadus esi bijis?”

Vītols nekad nebūtu izdzīvojis bez pastāvīgas kopšanas un augsnes bagātināšanas. Jūs rūpēsieties par savu ticību un liecību, katru nedēļu pieņemot Svēto Vakarēdienu un pielūdzot Tā Kunga namā.

Tāpat kā vītolam, lai tā zari un lapas atkal augtu, vajadzēja saules gaismu, tā arī jūsu liecība augs, ja jūs būsiet jūtīgi pret Gara izpausmēm un liecību. Mācieties no Amuleka, kurš savu mazaktīvā Baznīcas locekļa laiku raksturoja šādi: „Es tiku aicināts daudzas reizes, un es negribēju dzirdēt.”

Mans kaimiņš zināja, par ko vītols atkal var tapt. Tā arī Kungs zina jūsu dievišķo potenciālu un to, par ko var kļūt jūsu ticība un liecība. Viņš nekad neatteiksies no jums. Pateicoties Jēzus Kristus Izpiršanai, viss, kas ir salauzts, var tikt dziedināts.

Es liecinu, ka debesīs ir prieks par tiem, kas atgriežas. Jūs esat vajadzīgi, un jūs esat mīlēti. Es apliecinu, ka Jēzus Kristus ir mūsu Glābējs un ka Viņš svētī visus, kas atgriežas pie Viņa, ar lielāku mieru un lielu prieku. Viņa žēlastības rokas nav sakļautas, bet ir atvērtas un izstieptas jums pretī. Vēl nav par vēlu atgriezties. Ar visu mīlestību, kas ir mūsu sirdīs, mēs sveicam jūs mājās. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.